

Věčná

Týd^{cl.}

STRÁŽ

k Svazu Čechů z Volyně

Ročník VI. — Číslo 28

V Zlatci dne 6. července 1951

Cena 3 Kčs

Vítězství bude naše

Před desíti lety zahájilo fašistické Německo barbarskou válku proti Sovětskému svazu. 22. června 1941 vtrhly nacistické hordy na území SSSR, bez vypovězení války, zrádně a věrolomně. Jako mračna kobylek táhly hitlerovské divise směrem na východ zanechávající za sebou zpustošený kraj, zbořená města, vypálené vesnice, bídu, spoušť a smrt.

Smrtelné nebezpečí vzniklo pro mírumilovné národy Sovětského svazu.

Avšak již v prvních dnech války, 3. července 1941, promluvil Stalin. Jeho slova: „Naše věc je spravedlivá, vítězství bude naše“ se stala devisou každého občana SSSR, heslem, které mobilisovalo masy k nevídanému vypětí sil v zájmu a k hrdinství vojáků na frontě. A sovětský svaz rozdrtil útočníka, vyhnal jej ze své země, osvobodil ujařmené národy Evropy a vztyčil prapor vítězství nad troskami zpupného fašistického sídla.

Mohlo by se zdát, že by tato nedávná historická skutečnost měla stačit jako dokonalá výstraha všem, kdo by se kdykoliv chtěli opičit po Hitlerovi. Pro americké imperialisty, toužící po světovládě, však zřejmě toto poučení nedostačuje. Svědčí o tom jejich zločinné snahy o vyvolávání stálého napětí, které by mohlo přivést k světovému konfliktu.

A proto se dorozumívají všichni poctiví a mírumilovní lidé na světě, proto se konaly světové kongresy obránců míru, proto byla ustavena Světová rada míru a provádí se ve všech světadílech lidové hlasování na obranu míru.

Vodítkem pro tento šlecht-

Rok války v Koreji

Uplynul již rok od doby, co Spojené státy přepadly Koreu. Již celý rok trvá válečný zločin, který nemá v dějinách příkladu. V prvních dnech po zahájení války v Koreji se přísedním prorokům zdálo, že s Koreou je konec. A o pravdu s hlediska mrtvé logiky se zdálo nemyslitelné jakékoliv delší kladení odporu malého pokojného národa, zabývajícího se tvůrčí budovatelskou prací, nejdravějšímu a nejnelibostnějšímu imperialistickému státu, vybavenému nejmodernější technikou vraždění.

Avšak to byla jen mrtvá logika lidí, pro něž život v ponížení je lepší než smrt. Korejský lid však vyvrátil tuto „logiku“. Tři sta šedesát pět dní a nocí dává lekci imperialismu. Ukazuje, čeho jsou schopni lidé, kteří jsou vedeni velkými city svobody, nezávislosti a lásky k vlasti. Uplynul již rok, avšak Američané se nepřiblížili ani o centimetr k svému cíli. Začali válku na 38. rovnoběžce a nyní na ní oslavují smutné výročí zahájení války.

Američané ovšem mají také jisté „úspěchy“. Obrátili v ssutiny desítky korejských měst a vesnic, ucpali mrtvolami postřílených korejských vlastenců nejeden železniční tunel. Avšak američtí vrazi nedosáhli svého cíle, nepokořili Koreu, neobsadili tuto zemi a nezlomili bojovného ducha korejského lidu. Dostali naopak silný políček, který bylo slyšet po celém světě. Hanba, kterou utrpěla Amerika na vzdáleném asijském poloostrově, je patrná všude.

Jed rozkladu je hrozný jed. Vrazi, násilníci a provokatéři velmi snadno mu podléhají. Nelze páchat

fašistické činy a zachovávat si přitom nefašistickou duši. Puch rozkladu se šíří od americko-anglické intervenční armády v Koreji. Lidé na celém světě se mohou z korejských událostí přesvědčiti o tom, co znamená vlastně atlantický pakt a jiné pakty.

Američané zahájili korejské dobrodružství sami, nepočítáme-li lisynmanovce. Utrpěli však porážku. Aby zachránili prestiž, požádali vasalské země, aby poslaly do Koreje posily. Proti své vůli přibyla do Koreje anglická vojska a turecké a řecké oddíly.

Řetěz osudných vojenských porážek, všeobecná nenávist, nedostatek ušlechtilého cíle, drsná zima a letní žár vykonaly své dílo. Někteří vojáci a důstojníci hledají zapomenutí v ještě surovějším vraždění a loupežení. Jiní podlehlí hysterii. Někteří se snaží jakýmkoli způsobem dostat se z Koreje, která jim hoří pod nohama. Jiní konečně prohlédli a proklínají své pány, kteří je poslali tam, kde sklídili jen hanbu. To vše svět vidí. Ani buržoasní tisk nemůže zamlčet vše, co se děje v armádě intervenťů. Americký tisk prozrazuje značné zneklidnění amerických náčelníků štábů nad stálým poklesem bojové síly amerických vojsk. List „Times“ nařiká, že anglo-americké vojsko musí snášet větší nervové napětí než v mnohých hrozných válkách, protože jim není jasný účel této války.

Rok války v Koreji je nepřetržitým řetězem hanby americké armády. Výsledek této války je předem určen vůlí Korejců zvítězit stůj co stůj. Je rovněž předem určen růstem sil míru v celém světě.

ný a veliký zápas o zachování světového míru jsou opět moudrá a pevná slova Stalinova: „Mír bude upěvněn a zachován, jestliže lid vezme věc zachová-

ní míru do svých rukou a bude-li ji hájit až do konce“.

Poněvadž jde o věc nanejvýš spravedlivou, jistě bude i vítězství opět naše.

Důležitá etapa v hospodářském rozvoji zemí lidové demokracie

Pronikavé revoluční změny ve státech střední a jihovýchodní Evropy, uskutečněné pod vedením komunistických a dělnických stran a v důsledku osvobození Rudou armádou, shodují se svou třídní podstatou s Velikou říjnovou socialistickou revolucí. Pracující masy zemí lidové demokracie, řídi se velikým učením Leninovým a Stalínovým, dosáhly velikých úspěchů ve výstavbě základů socialistického hospodářství. Takové revolučně-demokratické změny jako pozemková reforma, znárodnění průmyslu a bank, vedly k podstatným změnám v rozdělení třídních sil a položily hospodářské základy lidové demokracie. Země lidové demokracie odmítly kolonizačnický Marshallův plán, opírající se o své vlastní síly, o bratrskou pomoc Sovětského svazu, jakož i o vzájemnou spolupráci a v krátké době se zotavily z ran, jež jim byly zasazeny válkou a panstvím fašismu. Přechod k plánovanému hospodářství zabezpečil všestranný rozvoj všech hospodářských odvětví.

Rozhodující význam pro takovýto rychlý přechod zemí lidové demokracie od obnovy k rozsáhlé rekonstrukci a k socialistické industrialisaci měla pomoc Sovětského svazu a jeho historický příklad. „Základním momentem . . . všech úspěchů naší socialistické výstavby - řekl vůdce maďarského lidu M. Rákosi - je to, že Sovětský svaz vykonal před námi práci novátorů pionýra. Jdeme již po proslapané cestě a můžeme využít nevyčerpatelných zkušeností Sovětského svazu.“

Nejcharakterističtější rysem nynějšího období rozvoje hospodářství v zemích lidové demokracie je vybudování vlastního těžkého průmyslu, který je, jak učí Lenin a Stalin, nejdůležitější podmínkou úspěšné výstavby socialismu.

Maďarsko zavedlo státní plánování roku 1947, kdy se začal provádět tříletý plán rozvoje národního hospodářství. Už podle tohoto plánu bylo do hutnického a strojírenského průmyslu investováno více než dvě třetiny částky určené pro celý průmysl. Zvláště velkého rozmachu dosáhne však industrialisace Maďarska v první pětiletce. K jejímu provádění přikročil maďarský lid dnem 1. ledna 1950. Výsledky prvního roku pětiletky, ja-

kož i výsledky prvního čtvrtletí letošního roku ukazují, že Maďarsko bezpečně rozvíjí svůj těžký průmysl, především pak své hutnictví, bez něhož rozvoj strojírenství a rozvoj jiných odvětví průmyslových není myslitelný. Během patnácti let před osvobozením vzrostla výroba litiny pouze o 13,3 procenta, kdežto podle pětiletého plánu má se zvětšit o 125%. Výroba oceli vzroste během pěti let na několiknásobek. K tomuto rychlému tempu přispěje ohromný hutnický kombinát, který se právě buduje v Dunapentelu.

K provádění smělého programu výstavby základů socialismu přikročilo loňského roku Polsko. Tento program jest dán šestiletým plánem, který podle vyjádření presidenta Polské republiky Boleslava Bieruta bude znamenat „skok kupředu o celou epochu“. Výsledky plnění plánů prvního roku šestiletky ukazují, že pro Polsko byl to rok značného růstu výrobních sil, rok důležitých úspěchů socialistické industrialisace. Polský průmysl splnil roční plán na 107,4%. Předválečná úroveň produkce těžkého a středního průmyslu byla překročena o 125%. Polští stavební pracovníci s nadšením budují hutnický kombinát u Krakova. Tentó kombinát bude vyrábět tolik kovů, kolik ho vyráběl veškerý hutnický průmysl předválečného Polska. Hutnický kombinát u Krakova je jedním z 250 velikých průmyslových podniků, které budou vybudovány během šestiletého plánu.

Ohromný rozmach průmyslové výstavby je charakteristický také pro Bulharsko, Rumunsko a Albánii, kteréžto země byly do nedávna zaostalými agrárními zeměmi. Bulharští pracovníci splnili úkoly prvního roku pětiletky na 128% přes sabotáž a přes záškodnickou činnost titovské bandy Trajčo Kostova. Loňský rok přinesl Bulharské lidové republice nové úspěchy, pokud jde o industrialisaci země. Před stanovenou lhůtou byl splněn plán těžby uhlí a rud a v celku byl překročen plán průmyslové výroby, která je dnes více než dva a půlkrát větší než před válkou. Bulharsko vyrábí skoro třikrát tolik elektrické energie než před válkou, kamenného uhlí se dobývá více než dvakrát tolik a železné rudy více než pětinašobek proti předválečné době.

Nové vysoké pece, závod na výrobu transformátorů a elektrických přístrojů, chemický závod a jiné průmyslové podniky byly v posledním roce vybudovány v Rumunské lidové republice. Staré bojarské Rumunsko nemohlo zpracovávat nerostné bohatství, které jako surovina bylo vyváženo ze země, kdežto kovy a stroje musely být kupovány od týchž cizozemských monopolistů, kteří tak nestydatě okrádali rumunské pracující. Během posledních let byly v Rumunské lidové republice vybudovány základy mohutného hutnictví. Rychle se rozvíjí Hunedoarský kombinát, který se stává jedním z center hutnického průmyslu. Už dnes vyrábí třikrát více oceli než před válkou. Rok od roku se zvyšuje těžba uhlí a zvláště nafty. V Rumunsku bylo vybudováno těžké strojírenství, které je základem socialistické industrialisace.

Co se týče Československa, které je po průmyslové stránce nejvyvinutější ze všech zemí lidové demokracie, je pro tuto zemi charakteristickým zjevem rychlé tempo industrialisace Slovenska, které v nedávné minulosti bylo hospodářsky zaostalé. S tím se ovšem nemohla smířit československá lidová demokracie, která nastoupila cestu socialistické rekonstrukce celého národního hospodářství. Začátkem letošního roku překročil slovenský průmysl svou předválečnou úroveň na trojnásobek. Stále rychleji roste produkce výrobních prostředků. Produkce těžkého průmyslu vzrostla během posledních dvou let o 62%. V nejbližších letech vyrovná se podíl slovenského těžkého průmyslu v celkové československé průmyslové výrobě podíl českých zemí.

Úspěchy zemí lidové demokracie jsou nerozlučně spjaté se Sovětským svazem, s jeho velmi bohatými historickými zkušenostmi socialistické výstavby a s jeho ustavičnou bratrskou pomocí. Značné překročení plánů v oboru průmyslu ukazuje, že v některých lidově-demokratických státech jsou dosud nevyužity rezervy pro zrychlení tempa socialistické industrialisace. V Československu se původně v pětiletém plánu stanovilo, že průmyslová výroba vzroste r. 1953 o 57%. Nyní je však plánován vzrůst o 92%.

Podle čas. „Izvěstija“

O všeobecné krizi kapitalismu

Období všeobecné krise kapitalismu představuje celou epochu zániku kapitalistického zřízení a vítězství zřízení nového, socialistického. Všestranný a hluboký rozbor všeobecné krise kapitalismu je podán ve spisech V. I. Lenina a J. V. Stalina. Mimořádně důležité these, charakterisující všeobecnou krizi kapitalismu, jsou obsaženy v dílech pojatých do XII. a XIII. svazku spisů J. V. Stalina. Tvůřivě rozvíjeje Leninovo učení o imperialismu a generalisuje nové historické zkušenosti vytvořil souhrn Stalin teorií všeobecné krise kapitalismu a odhalil podstatu a charakteristické znaky této krise. V době všeobecné krise kapitalismu se krajně zostrují všechny rozpory kapitalistické společnosti. Hlavním znakem všeobecné krise kapitalismu je rozkol světa ve dva protikladné systémy, na systém kapitalistický a systém socialistický. Vývoj imperialismu po druhé světové válce je charakterisován dalším prohloubením a zostřením všeobecné krise kapitalismu.

Nová úplná theorie socialistické revoluce, vytvořená Leninem a dále rozvinutá Stalinem, otevřela proletariátu jednotlivých zemí revoluční vyhlídky, učinila proletariát iniciativním v náporu na národní buržoasii. Období, v němž se kapitalistický systém hroutí, v němž postupně, v důsledku socialistických revolucí, od něho odpaďí jednotlivé země, je dobou všeobecné krise kapitalismu.

Prvky všeobecné krise se hromadily zároveň s růstem rozporů monopolistického stadia kapitalismu. Katastrofální výbuchem těchto rozporů byla první světová válka v letech 1914—1918. Tato válka ukázala, že vývoj světového kapitalismu v současné době se neděje hladkým a rovnoměrným postupem vpřed, nýbrž krisemi a válečnými katastrofami, které vyvolávají imperialistický boj o nové rozdělení již rozděleného světa.

Velká Říjnová socialistická revoluce zahájila období proletářských revolucí v zemích imperialismu. Zároveň zasadila ránu týlu imperialismu tím, že podkopala jeho panství v koloniálních a závislých zemích. Zahájila tím období koloniálních revolucí, které se uskutečňují v utlačených zemích světa pod vedením proletariátu. Země socialismu, první na světě, pouhým již faktem své existen-

ce revolucionisuje svět, sjednocuje proletáře kapitalistických zemí a utlačované národy zemí koloniálních závislých v jednotnou revoluční frontu proti imperialismu. Odpadnutí veliké země od světového systému imperialismu zasadilo kapitalismu jako celku smrtelnou ránu, z níž se kapitalismus již nikdy nemohl a nemůže vzpamatovat.

Vítězství socialismu v Sovětském svazu skutkem dokázalo před celým světem lživost výmyslu buržoasních ideologů, že rozdělení společnosti na vykořisťovatele a vykořisťované je něčím nevyhnutelným, že vykořisťování se nemohou obejít bez vykořisťovatelů. Bylo dokázáno, že kapitalismus není jedinou možnou formou existence společnosti, že dělnická třída může řídit národní hospodářství a celý život společnosti bez buržoasie a proti buržoasii.

Rozkol světa na dva tábory, na tábor kapitalismu a tábor socialismu, existence těchto dvou systémů vedle sebe a jejich boj nabyl rozhodujícího významu ve světových dějinách. Lenin a Stalin učí, že mírová existence dvou systémů vedle sebe je zcela dobře možná. Sovětské lidé, pevně přesvědčení o nadřazenosti socialistického zřízení jakožto zřízení ve srovnání se zřízením kapitalistickým vyššího, jsou pro mírovou existenci dvou systémů vedle sebe, jsou pro mírové soutěžení socialismu a kapitalismu na hospodářském poli. Historické soutěžení socialistického a kapitalistického systému ukazuje v každé etapě stále názorněji předností socialismu jakožto zřízení, že ve srovnání s dokonávajícím kapitalistickým systémem je společenským zřízením nejpokrokovějším a nejvyšším.

Všeobecná krise kapitalismu je charakterisována stále hlubším zahánváním kapitalistického systému. Základní rozpor kapitalismu, rozpor mezi výrobními silami a výrobními poměry, mezi prací a kapitálem znemožňuje kapitalismu stabilisaci. V letech 1924—1929, kdy kapitalismus prožíval přechodnou částečnou stabilisaci, „teoretické“ druhé internacionály a trockisticko-bucharinští zrádci tvrdili, že krise kapitalismu je u konce, že nastalo období kapitalistického rozkvětu. Soudruh Stalin nezvratně dokázal, že stabilisace kapitalismu je jen přechodná, částeč-

ná a labilní. Ve své řeči na XV. sjezdu VKS(b) roku 1927 s. Stalin ukázal, že ze stabilisace kapitalismu vyrůstá krajně hluboká a ostrá krise světového kapitalismu, která bude mít za následek nové války a která ohrožuje trvání každé stabilisace. Dějinný vývoj plně potvrdil toto geniální vědecké předvídání. Koncem roku 1929 vypukla hospodářská krise, jež byla nejhlubší a nejostřejší ze všech hospodářských krisí, které kdy oťrásly kapitalistickým systémem. Nejtiž postihla tato krise hlavní země kapitalismu, USA. Zufila v kapitalistických zemích po čtyři roky a přinášela pohromy a zbláznění milionům pracujících, přivodila nebyvalé zostření rozporu kapitalistického systému a učinila konec přechodné stabilisaci kapitalismu.

Větší zahánvání kapitalismu za jeho všeobecné krise se jasně projevuje velkým zpomalením tempa hospodářského rozvoje kapitalistických zemí, při čemž během dlouhých období krisí a depresí dochází k absolutnímu omezení rozsahu výroby. Po dvacetpět let (od roku 1913 do roku 1938) průmysl hlavních kapitalistických zemí stále byl blízce úrovní z roku 1913, převyšoval ji všeho všudy o 20-30 procent. Hniloba kapitalistického hospodářského systému se jeví zvláště jasně při srovnání s velikými hospodářskými vítězstvími socialismu v SSSR. Produkce těžkého průmyslu Sovětského svazu vzrostla roku 1940 ve srovnání s úrovní roku 1913 téměř dvanáctkrát. Jasnou představu o podstatném rozdilu hospodářského vývoje dvou systémů podává tato tabulka pohybu průmyslové produkce během dvaceti let:

	1929	1933	1937	1946	1949
SSSR	100	201,6	428,9	466,4	862,0
USA	100	64,9	102,7	154,5	159,5
Anglie	100	86,1	132,7	111,2	142,0
Francie	100	77,4	81,7	69,0	90,3

Další průběh historického vývoje potvrdil hospodářskou zákonitost, kterou odhalil soudruh Stalin.

Stačí připomenout, že díky splnění první poválečné stalinské pětiletky zvýšil průmysl Sovětského svazu rozsah své výroby roku 1950 o 73% v srovnání s úrovní předválečného roku 1940, třebaže válka a nepřátelská okupace způsobila národnímu hospodářství SSSR ohromné škody. V téže době průmyslová produkce hlavní země současného kapitalismu - USA - byla roku 1950 značně pod úrovní roku 1943 a to přes ohromný vzrůst vojenských zakázek a bezuzdné závody ve zbrojení.

Chronické nedostatečné zatížení podniků a milionové armády nezaměstnaných, které se z armád rezervních staly armádami stálými, to je důsledek takových faktorů, jako je zúžení sféry kapitalistického vykořisťování následkem odpadnutí Ruska od systému imperialismu, podrytí posic imperialismu v koloniálních a závislých zemích a konečně zmenšení vnitřního trhu kapitalistických zemí následkem dalšího zesílení absolutního i relativního ožebračování pracujících mas.

Jedna z nejcharakterističtějších známek zvýšeného zahánění kapitalismu za jeho všeobecné krise spočívá v nebyvalém růstu cizopasnictví vykořisťovatelských tříd a buržoasního státu v růstu neproduktivních výdajů buržoasie a její čeládky, v růstu militarismu a horečného zbrojení a v rozšiřování neproduktivních oblastí práce na účet oblastí produktivních. Zvýšené cizopasnické výdaje se uskutečňují za cenu zvýšeného vykořisťování pracujících mas, což vede k omezení jejich kupní schopnosti. Ve Spojených státech bylo po druhé světové válce provedeno v masovém měřítku zničení výrobních kapacit, zejména v odvětvích pracujících pro mírové potřeby.

Za všeobecné krise kapitalismu se miliony dělnických rukou stávají zbytečnými nejen při hospodářských krizích, ale i v mezidobích mezi nimi. V letech mezi první a druhou světovou válkou v zemích jako Anglie a Německo čtvrtina až třetina všech dělníků zůstávala bez práce. V letech po druhé světové válce stejný obraz je vidět v USA, kde počet nezaměstnaných a zpola nezaměstnaných kolísá během poválečných let mezi deseti a dvaceti miliony osob.

V období všeobecné krise kapitalismu současně se zaháněním hospodářství se zesiluje reakce v oblasti politiky. Pro imperialismus je charakteristický obrát od buržoasní demokracie k reakci, jež panuje ve všech oblastech veřejného

a politického života. Reakční povaha buržoasního panství vystupuje ještě zřetelněji a nabývá formou nejvyšší odporných. Nejsvětější formou zvůli reakce je fašismus. Soudruh Stalin ukázal, že fašismus je plodem všeobecné krise kapitalismu, že je nepokrytou teroristickou diktaturou nejútočnějších žvlů finančního kapitálu. Nejkatastrofálnějším projevem rozporů kapitalistického systému jsou nacistické války, jež dávají v sázku existenci národů. Soudruh Stalin ukázal, že druhá světová válka, stejně jako první, byla nevyhnutelným důsledkem vývoje světových hospodářských a politických sil na základně současného monopolistického kapitalismu.

Druhá světová válka, stejně jako první měla za následek bezpodmínečné oslabení kapitalismu. Vzájemný poměr sil dvou táborů, tábora imperialistického a demokratického tábora protimperialistického, se podstatně změnil ve prospěch socialismu. Vzrostla síla Sovětského svazu a obrovsky se zvýšila jeho autorita na mezinárodní aréně. Nové velké průlomy do světového systému imperialismu prorazilo vítězství lidové demokracie v řadě zemí střední a jihovýchodní Evropy, historické vítězství velkého čínského národa nad silami imperialismu a feudální reakce a utvoření mírumilovné Německé demokratické republiky.

Druhá světová válka, jež byla důsledkem působení zákona nerovnoměrnosti hospodářského a politického vývoje kapitalistických zemí v době imperialismu, vedla k dalšímu zosílení této nerovnoměrnosti, následkem čehož se zvětšila vratkost celého systému imperialismu. Již v období mezi dvěma válkami byl americký imperialismus hlavním finančním vykořisťovatelem národů. Po druhé světové válce americký imperialismus, ještě více ztlučený na účet krve a životů milionů lidí, se stal nejen záštitou světové reakce, hlavním utiskovatelům národů, hlavním nositelem válečného nebezpečí, ale i nejdůležitějším ohniskem rozkladu celého imperialistického systému. Hospodářská a politická expanse amerického imperialismu neodvratně vyvolává zosílení rozporů v táboře kapitalismu a růst odporu lidových mas.

Zběsilé horečné zbrojení v USA a v západoevropských zemích útočného atlantického bloku vytváří válečně-inflační konjunkturu, která nutně vede k novým hospodářským otřesům. Militarizace kapitalistického hospodářství vyvolává vždy

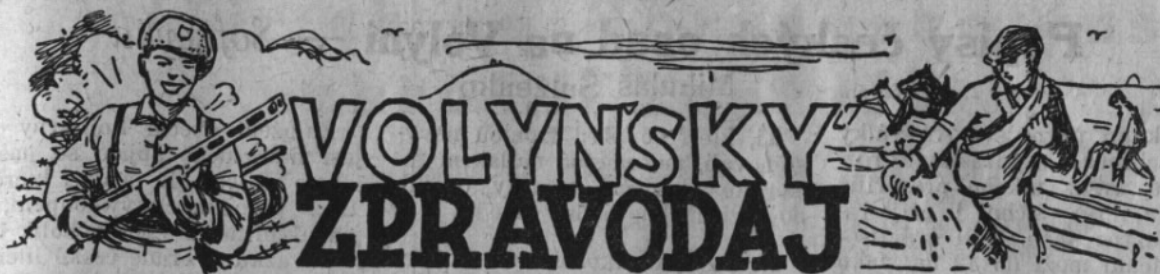
větší pokles životní úrovně mas, stoupání cen a snižování reálných mezd, zvětšování počtu nezaměstnaných, poněvadž se omezují mírová odvětví výroby a zosílení problému surovin a boje o jejich zdroje. Jednostranný rozvoj vojenských odvětví průmyslu staví kapitalistické země před nerozřešitelné rozpory a připravuje novou hospodářskou krizi. Vnitřní a zahraniční hospodářské a politické rozpory kapitalismu dosáhly krajní rostlosti. Imperialistická buržoasie hledá východisko v útočení na životní práva pracujících, ve fašistickém státním zřízení a v rozpoutávání nové světové války.

Dělnické hnutí v kapitalistických zemích a národní osvobozené hnutí v koloniích a polokoloniích nabývá vždy většího rozmachu. V čele proletářského hnutí v kapitalistických zemích kráčeji vzrostlé a zesilující komunistické strany, vyzbrojené marxisticko-leninskou teorií. Pod jejich vedením se upevňuje jednota dělnické třídy, bojující proti kapitalistickému ujařmení za mír, demokracii a socialismus.

V boji o uchování svého panství používá buržoasie pravicových socialistických zrádců, kteří se snaží skrytí loupežnickou podstatu imperialistické politiky pod maskou demokracie a socialistické frazeologie. Zrazující zájmy pracujících mas plní pravicoví socialisté nejšpinavější příkazy kapitalistických monopolů. Zrazují národní zájmy národů a hlásají, že je nutno zřít se státní svrchovanosti a podřít se útočnému americkému imperialismu. Lživými frázemi o demokracii a socialismu se pravicoví socialističtí přísluhovači kapitálu pokoušejí zachránit odumírající buržoasní zřízení. Aby se zavděčili svým imperialistickým pápům pomlouvají pravicoví socialisté Sovětský svaz, země lidové demokracie a všechny pokrokové síly. Slouží hanebné fašistické politice života kapitalistických zemí a přípravě nové světové války.

Hrůzný plán nové světové války kterým se zanášejí americko-angličtí imperialisté, naráží na rostoucí odpor stamilionů lidí na celém světě. Mezi milionovými masami lidí dobré vůle ve všech zemích vzrůstá přesvědčení, že mír bude zachován a upevněn, jestliže národy vezmou věc udržení míru do svých rukou a budou ji hájit až do konce.

Podle čas. „Pravda“

FOND PRO VYBUDOVÁNÍ POMNÍKU OBĚTEM ČESKÉHO MALÍNA

Odbočka Svazu Čechů z Volyně v okr. Horšovský Týn provedla v květnu t. r. mezi volyňskými krajany na Horšovskotýnsku sbírku na Fond pro vybudování pomníku obětem Českého Malína v Žatci, která vynesla 9.930 Kčs. Uveřejňujeme seznam dárců, jimž vzdáváme tímto srdečný dík. Jako první dárci jsou členové rady okresního národního výboru v Horšovském Týně, mezi nimi i předseda odbočky SČZV krajan Mikuláš Šulženko.

Josef Příbík, předseda ONV 100 Kčs, Mikuláš Šulženko, ref. ONV 200, Piták Alois, ref. ONV 100, Bláha Václav, ref. ONV 100, Jos. Novák, okr. taj. 100, Martinková, ref. ONV 100, Kotal Jos. ref. ONV, 100, Josef Babka, ref. ONV, 100, Matěj Sedláček, ref. ONV 100, Josef Ledvina, úř. ONV 50, Theodor Nedvěd, úř. ONV, 50, Úsporný referent ONV 50, Čihák Vladimír, Meclov, 50, (ostatní z Meclova) Král Václav 100, Ledvina Antonín 100, Marie Pelikánová 100, Aleš Záček 100, Vlad. Šimůnek 100, Krubert Vlad. 100, Souček Vlad. 100, Souček Miroslav 100, Krejchůch Václav 100, Kroupa Václav 60, Kabert Aleš 50, Albl Josef 100, Kabert Vladimír 100, Součková Nina 50, Roblová Marie 50, Lenc Jan 100, Červenka Vladimír 100, Vokáč Josef 100, Kazilovský Antonín 100, Vokáč Břetislav, H. Týn 100, Dvořák Josef, H. Týn, 100, Dvořák Vladimír, Mašovice, (ostatní z Mašovic) Dvořák Vladimír 100, Mora Antonín 100, Čihák Antonín 100, Červený Jan 100, Ketner Emil 100, Stavuška Josef, Březi, 100, (ostatní z Březi) Miloslav Birnbaum 100, Divišová Anna 50, Krubert Vladimír 100, Kovalčuk Václav, Mezholezy, 50, (ostatní z Mezholez) Loukotová Libuše 50, Miler Václav 50, Miler Alexej 20, Miler Evžen 50, Miler Vladimír 50, Miler Sergej 50, Vániček Václav 70, Miler Vladimír, Buková, 20, (ostatní z Bukové) Komárek Bohuslav 20, Pacák Jaroslav 50, Loukota Anton 100, Kolenský Jo-

sef 100, Kracík Josef 20, Zahradníček Jan 20, Juna Bohuslav 20, Moravec Josef 20, Kocek Josef 50, Kocek Václav 50, Juna Antonín 50, Mika Jan 30, Vondruška Josef 50, Kracík Bohuslav 20, Šimek Václav, Srby, 100, (ostatní ze Srb) Birnbaum Josef 100, Malý Vladimír 50, Zuna Karel 100, Pelikán Vladimír 50, Šimek Antonín 100, Čmil Alexandr 50, Červenka Antonín 100, Vladimír Dufek 100, Zuna Václav 50, Olejník Mikuláš 50, Sladký Jan 50, Vlk Jaroslav 40, Zuna Josef 50, Mach Josef, Polžice, 20, (ostatní z Polžic) Panasjuk Rehoř 100, Olejník Vladimír 50, Chvalovský Vladimír 50, Šimůnek Karel 100, Vondrášová Antonína 50, Kubáček Josef 50, Malý Václav 50, Pirohovič Václav 50, Krivka Josef, 100, Kubáček Jan 20, Junk Josef 20, Kuthan Anton 50, Červenka Josef, Meclov, 50, Lochman V., Chřebrany (ostatní z Chřebran) Křesinová Žofie 50, Kohout J. 100, Šimsa 100, Kovalčuková Libuše 50, Zitko František, Miřkov, 100, Kyselka Josef, Miřkov, 50, Ledvina Bernard, Vidice, 50, Pelikan Antonín, St. Kramolín, 100, Macoun Václav, Hostouň, 100, Diviš František, Slatina, 100, Diviš Vladimír, Slatina, 100, Červenka Václav, Oplotec, 100, Václav Veselý, Hora sv. Václ, 20, Zuzanda Karel, Poběžovice 60, (ostatní z Poběžovic) Rozhon Emil 50, Buchálský Jaroslav 50, Zuzandová Věra 100, Krob Vladimír 200, Zuzandová Helina 20, Javorský Tomáš 50, Votápka Josef 50, Čelcerová Anna 50, Papoušek Josef, Šidlakov, 100, (ostatní ze Šidlakova) Vojtovičová Anna 100, Papoušek Václav 100, Škoda Jan 100, Josef Fiala, Drahotín, 20, Břixa Alexandr, Drahotín, 40, Michálek Petr, Hvozďany, 100, Rychlík Václav, Mnichov, 50, (ostatní z Mnichova) Cimburek Václav 50, Glozová Anna 20, Tomášková Anna 50, Kaminská Marie 50, Kratochvíl Václav 50, Hlaváč Jan, Otov, 50, Batko Jan, Otov, 50, Levická Zofie, Pivoně 50, (ostatní z

PODĚKOVÁNÍ

Pěvecký sbor při Svazu Čechů z Volyně v Žatci děkuje všem, kdož se jakýmkoliv způsobem zasloužili o zdar „Dne v přírodě“ pořádaného 17. června 1951 v lese u Sádku.

Jsou to zejména:

1. Předseda MNV v Žatci Blochin
2. Lesní správa v Holedeči (nadles. Zicha)
3. Žatecký stavební a průmyslový kombinát, OKP
4. Vedoucí elektroinstalace okresního stavebního a průmyslového kombinátu v Žatci Příbík, Maulis a zaměstnanci
5. pivovar v Žatci
6. předseda MNV v Sádce
7. krajané Eman, Kapeš, Prášil a Václav Maulis ze Žatce, Lysuk ze Sádky, Rudolf Schell, Bohuš Beran, Melich, Moravec a Vojnar z elektroinstalace OKP v Žatci
8. Hasičský sbor a mnoho jiných krajanů a místních občanů, kteří společně s námi společně přiložili ruku k dílu.

Pivoně) Velichová V. 50, Velich Rudolf 40, Jedlička Vladislav 50, Milová Růžena 40, Ungr Leonid, Poběžovice, 50, Prošková Marie, Vranov, 20, Šimsa Václav, Otov, 20, Hihlan Miroslav Otov, 50, Kaminský Jaroslav, Mnichov, 30, Vaško František, Mašovice, 30, nečitelný podpis Poběžovice 50 Kčs.

Popisy českých osad na Volyni — Sofijevka

2. pokračování

Mikuláš Šulzenko

Vypuknutí první světové války vážně ochromilo a pozastavilo rozvoj obce, avšak nikoho přespříliš nepřekvapilo a všichni ji přijali s klidem a rozvahou. Byli mobilisováni všichni muži do 42 let. Jako záložníci nastoupili do ruské armády: Václav Bartoš, Josef Horák, Alexej Lněňček, Josef Mikulecký, Vladimír Novotný, Josef Chmelík, Josef Cejner, Jan Prošek, Josef Prošek, Vladimír Kazilovský, Filaret Lněňček, Alexandr Tabulka, Antonín Tabulka, Karel Žáček, Emil Žáček, Vladimír Zajíček, František Bureš, Antonín Macák, Vincenc Jesínek, Bednář Jan, Lukaščuk Foma, Pavel Procházka, Josef Stejskal, Josef Mašek a j.

Do českých legií dobrovolně vstoupili: Alexej Lněňček, Kazilovský Vladimír, Horák Josef.

Václav Bartoš padl pod Ruskou Rávou a Vincenc Jesínek zemřel ve vojenské nemocnici.

Josef Chmelík byl dvakrát raněn a třikrát vyznamenán. Po prvé byl vyznamenán stříbrnou medailí za odvalu, druhé vyznamenání jeho byl stříbrný válečný kříž 4. řádu sv. Jiřího, který mu byl připevněn vlastní rukou generála Brusilova. Po třetí byl vyznamenán zase křížem 3. řádu sv. Jiřího.

V r. 1915 se fronta přiblížila k obci a převálila se přes ni až za řeku Ikvu u Dubna a stála na řece plných 9 měsíců. Všichni byli připraveni k odjezdu. Nikomu se však z domova nechtělo. Koho kozáci večer z obce vypovedili, ten se přece na evakuaci rozhodl a někteří z nich se dostali až za řeku Don k donským kozákům. Mezi nimi se tam také dostal zakladatel obce Josef Bartoš. Dostal tam kus pole a trochu brambor „na sadičku“.

Když začal brambory na sázení krájet, jak se to obvykle na Volyni dělalo, všichni kozáci se tomu divili a konstatovali, že neporostou, poněvadž sami sázeli celé a pod rýč. Když Bartoš brambory nasázel pod pluh, hromadně se přišli podívat, jak to dělá. Ještě více napínal jejich zvědavost tím, že si pořídil rádlo a vzešlé brambory ohnul pěkně do záhonků.

Když pak na podzim brambory sklízel, zase ho obdivovali, jak rychle a dovedně umí si poradit a žasli nad tou skvělou úrodou. Bartoš za toto poučení hojně obdařil moukou, masem, sádlem a přístřím rokem to začali dělati také tak.

Ti, kteří se před frontou nevystěhovali, museli pod nátlakem rakouské okupační armády odejít do zázemí, kde hodně zkusili.

Po ústupu rakousko-uherské armády vraceli se zase všichni domů, ale mnozí navrátilci shledali jen popeliště a polozbořený sklep. Ovocné stromy v zahradách byly částečně vymáceny a částečně okousány hladovými koňmi, které sem vojáci uvazovali. Sloupy na chmelnicích uřezány a užity na kryty a zákopy. S hospodářskými stroji se také nikdo neshledal a tak se muselo zase začít znova.

Pole, zarostlá plevem, musela se řádně obdělávat a nebylo opravdu čím. Zažili zase mnoho trampot a úmorné a namáhavé práce než to trochu přivedli do pořádku.

Konec války nevěstil, jak je vše obecně známo, žádný klid. Carská armáda se rozpadla - na její místo utvořila se Krasnaja Gvardija. Po ní přišli ukrajinské vojenské oddíly hejtmana Skoropadského a Němci-interventi, pak petlurovci, zase krasnogvardějci a konečně Poláci. V dobách „bezvládní“ hodně utrpěly lesy, které byly bezohledně ničeny.

Válka ještě neskončila a již se občané starali, aby se v obci vyučovalo. A tak v roce 1917, v měsíci březnu byl do obce dosazen válečný zajatec rakousko-uherské armády František Holý z Čech, (Kopidlno u Jičína) a vyučoval až do konce školního roku 1919. Potom se navrátil zpět do vlasti. Jeho působení na Sofijevské škole zanechalo dlouhá léta jen samé krásné vzpomínky. Byl to opravdu inteligentní, společenský člověk a prvotřídní pedagog. Jeho přesnost, láska a oddanost, věnovaná škole a dětem, vzbuzovala zájem nejen občanů ze Sofijevky, ale i občanů vzdálenějších obcí. Působil zdárně v obci plné tři roky, ke spokojenosti všeho občanstva a dětí, jež si rády na něho vzpomínaly. S jeho osobností jsou spjaty začátky spolkového života v obci. Jeho přičiněním byl založen první pěvecký soubor v okrese (gmině). Díky jeho obětavosti bylo započato s divadlem pro školní mládež. K tomu účelu bylo zakoupeno jeviště loutkového putovního divadla a přizpůsobilo se podle potřeb sálu. Některé kulisy pan učitel přemaloval, aby plně vyhovovaly účelům.

Založení obecní knihovny také jest nerozlučně spjato se jménem tohoto učitele. Za peníze, které těžil z pořádaných vystoupení, objednal přímo z ČSR několik desítek svazků vybrané české literatury pro vesnické čtenáře.

On sám zajisté měl také rád sofijovské občany, neboť při zájezdu r. 1926 do Zborova také se výpravy zúčastnil a po památné slavnosti u Zborova od výpravy upustil a zajel si ještě jednou do obce, kterou měl tak rád, aby si ještě jednou pohovořil s jejími občany. Dnes je v pensii a bydlí na Moravě.

Po učiteli Fr. Holém byl na školu v Sofijovce dosazen Václav Krivka, který působil na škole až do r. 1925. Polský školní inspektor zřídil tam školu dvoutřídní a dosadil tam v r. 1922 výpomocnou učitelku polské národnosti sl. Majentulskou.

Po dvou letech vystřídal sl. Majentulskou učitelka zase polské národnosti sl. Janina Olecká.

Spolkový život v obci se vzmaňal ze dne na den a pěvecký soubor založený F. Holým, rozšířil svoji ušlechtilou práci tím, že se začala cvičit také divadla pro dospělou mládež.

V roce 1922 byl založen sbor dobrovolných hasičů. Na jedné schůzi starostů verbovské gminy vystoupil okresní instruktor hasičstva, Čech Křížek ze Straklova a nabádal starosty k zakládání hasičských sborů. Tato výzva přesvědčila pokrokového starostu zdejší obce Josefa Chmelíka, který ihned pozval instruktora na valnou schůzi v obci a všeobecný souhlas dal podnět k rychlému organizování sboru dobrovolných hasičů v Sofijovce. Na téže schůzi byl zvolen výbor v tomto složení: starostou sboru byl zvolen Antonín Macák, velitelem Jan Prošek, hospodářem Jan Bureš, tajemníkem učitel Václav Krivka a cvičitelem Josef Chmelík. Jelikož nově založený sbor potřeboval veškeré nářadí, pořádaly se zábavy v novém sále Antonína Kazilovského a výměšky se určovaly na stavbu hasičské zbrojnice a jiných potřebných věcí. Mladý sbor vybavoval se velmi rychle. V r. 1926 měl dvě ruční stříkačky, dva velké sudy na kolách na dovážení vody, jeden vůz, žebříky a háky. Činní členové byli vybaveni hasičským pásem, sekerkou a helmou. Při slavnostních příležitostech každý hasič měl stejnokroj.

(Pokračování)

V Polžicích na Horšovskotýnsku pokročili kupředu

Je čtvrtek 7. června 1951, den pracovní, a přece se zdá, jako by byl svátek. Od rána svítí slunéčko, které se skoupě dívalo od neděle na tento svět, a nyní jako by i ono vědělo, že nadchází radostná událost pro jednu vesnici z několika set, to je svod hovězího dobytka do společných družstevních stájí. Je to již čtvrtá vesnice na okrese Horšovský Týn, nad kterou má krajský výbor SBS v Plzni patronát, protože většina rolníků v obci jsou členy SBS, která provedla svod dobytka.

V Polžicích žijí bývalí vojáci I. arm. sboru čs. armády v SSSR, kteří se z Volyně vrátili do staré vlasti. Tito bratři jako uvědomělí zemědělci ustavili JZD a nyní postavili společnou stáj pro 92 dojnic. Dnes hrdě kráčí po návsi, prohlížejí, měří a ohodnocují jednotlivé kusy dojnic, aby majiteli byla určena správná cena za dobytek, dodávaný do JZD. Radostná nálada vládne mezi všemi družstevníky, a nemálo ji zvyšuje místní rozhlas, který vyhrává družstevníkům k ukončení posledních příprav ke svodu.

Už se objevuje první dojnice mezi vraty statku a pěkně si vykračuje za vedení svátečně oblečeného hospodáře do nové stáje. Je trochu zaražena, když vchází do svého nového domova — do světlé, čisté stáje — nu, jak by nebyla! To je jiná stáj než její bývalá malá, tmavá. Snadno si však zvykne, neboť žlab je naplněn a pod korytem má automatickou napáječku, která jí napojí, kolik jen bude chtít. Teď už jí přibyla společnice, hned je jich tu víc a stále více, až konečně poslední dojnice byla ustájena na své místo.

Je to skutečně pěkný pohled na ustájený dobytek na jednom místě.

V mezidobí svodu dojíždí do obce nákladní auto hospodářského družstva, které přiváží družstevníkům hodnotné krmivo pro společně ustájený dobytek a je ihned přejímáno předsedou JZD a zootechnikem. Oblíčeje jsou dnes nějak naladěny stále k úsměvu, smějí se družstevnice a družstevníci, vesele s nimi hovoří předseda ONV s. Příbek, tajemník ONV s. Novák, přítomní zástupci družstevního referátu ONV, zástupci krajského výboru SBS, krajský tajemník br. Melichar, redaktor Pravdy a jiní.

Všichni dnes máme radost z práce družstevníků, která — dobře prováděna — přinese nám všem vedle radosti i užitek.

Hovoříme s družstevníky, proč svádějí dobytek dohromady, a tak zvesela nám odpovídá sestra Hamáčeková: „I ta kravička si dnes nějak radostně a vesele vyšlapuje při muzice do nové stáje. Jde ze starého do nového, kde jí bude lépe, ať lépe bude i nám.“ Říká to s typicky volyňským přízvukem a hovoří dále: „Často přišel člověk udřený a uhoněný s pole a ještě musel dlouho do noci krmit dobytek. Teď nám bude lépe, budeme mít více času a naše dojnice budou i více dojit.“

Kdysi dovedli tito bojovníci za svobodu tvrdě svírat pušku, pálili z kulometů a děl, aby mohli osvobodit naši zemi. Dnes však něžně svádějí do stáje svůj dobytek a Tonda Mach na otázku, zda to jsou jeho dojnice, které přivádí, a to tři najednou, odpovídá: „Jo, jsou to moje — byly moje a nyní jsou znovu moje, přestože budou ve společném chlévě“.

I ti, kteří zpočátku pochybovali, chodí teď hrdě po stájích, poplaskávají krávy, spokojeně přehlíží stáj a usmívají se.

Na návsi je hodně veselo. Jalový dobytek se svádí do jiné stáje, je při tom trochu divoký, každou chvíli se některá jalovice vysmekne z ruky toho či onoho a pěkně prohání ty, kteří se jí snaží chytit. Na jiném místě zase svádějí telata do společného teletníku.

*

Snáš se pomalu soumrak nad vesnicí, která dnes učinila další krok k socialismu. Obyvatelé Polžic očekávají hosty z Plzně, kulturní brigádu SBS, která jim chce zpříjemnit tento den, plný práce a shonu. Sál místního hostince se plní a je za chvíli doslova nabit pracovníky JZD. Kulturní soubor SBS z Plzně předvádí své pásmo staroplzeňských písniček „Jak se žilo na Blatech“, v původních plzeňských krojích.

Sál bouří potleskem, když bratr Meiner předvádí své herecké umění za účasti všech ostatních členů souboru.

Sedí tu rolník vedle úředníka, skladatel vedle dojičky krav, družstevníci z Meclova a Otova spolu

s družstevníky z Polžic a všichni vesele zpívají a radují se z dobře vykonané práce. Chlapci z Meclova, rovněž členové SBS, kteří to přišli do Polžic „okouknout“, neboť i u nich budou do tří neděl svádět dobytek, říkají: „To budete koukat u nás!“ Víme, že nepřehánějí, věříme jim.

Tak jak tu sedíme pohromadě, v radostné náladě, uvědomujeme si, jak je na světě krásně, jak všichni tihneme k sobě společnou touhou radovat se a pracovat v míru. My, bojovníci za svobodu, známe cenu míru a svobody nejlépe. Vždyť mezi námi sedí vojáci z fronty, poznamenaní válkou, sedí mezi námi i příslušníci I. odboje, jsou mezi námi osvobození bývalí političtí vězňové, kteří několik let strávili ve vězeních a koncentračních táborech. Všichni si tiskneme navzájem ruce a slibujeme: „Ne — již nikdy novou válku!“

Za této slavnostní nálady usedá skladatel René Motl ke klavíru a doprovází družstevníky z Chodska Marytovou, která zpívá chodskou: „Žádný neví, neuvěří“.

Veselí dostupuje vrcholu, když Stáňa Meiner předvádí v satíře bývalého panáka kapitálu, který chtěl celý svět přivést do zkázy a poroby.

*

Všechno krásné je nutno jednou ukončit. Místopředseda krajského výboru SBS bratr Václav Němec se loučí jménem nás všech s družstevníky z Polžic, přeje jim, aby dosáhli dalších úspěchů tím, že dokážou poctivě a dobře hospodařit a že SBS jim bude dále nápomocna jako až dosud.

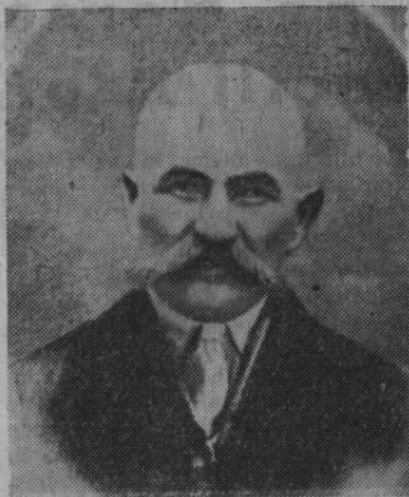
Neradi propouštějí družstevníky své hosty, ale je nutno ráno nastoupit do závodů a kanceláří, kde se za poctivou práci družstevníků odvděčíme dobrou prací naší.

Ještě cestou se radujeme, že nám vyrůstají noví lidé i na vesnicích, kteří v plnění odkazu bojují za svobodu pracují pro společný šťastnější život, a tím bojují za světový mír — vládu lidství ve světě. Jsme hrdí na to, že jsou to právě příslušníci SBS, naši bratři z Volyně, kteří spolu s ostatními průkopníky socialismu ukazují cestu všem.

Jaroslav Lorenc
Hlas revoluce

S nezměněnou bolestí vzpomínáme na chvíli, kdy nás navždy opustil náš drahý otec, dědeček a manžel **Josef Kalcovský** z Mirohoště. Zemřel ve vlasti, kterou tolik miloval dne 7. 6. 1949 ve věku 78 let. Nebylo mu dopřáno, aby po namáhavé práci v klidu užil svého stáří. Odpočívá na tichém hřbitůvku ve Strupčicích. Kdož jste znali jeho dobré srdce, vzpomeňte

s námi. Vždy s láskou vzpomínají manželka, děti a vnoučata

S láskou vzpomínáme památku naší drahé **Marie Kratochvílové** z Michalovky na Volyni, která od r. 1923 žila s rodinou v ČSR. Po smrti svého muže několikrát navštívila svého syna na Volyni. Při té příležitosti nám vždy vyprávěla o krásách naší vlasti, kde po těžkých útrapách trávila zasloužené, takřka pohodlné stáří. Zemřela v r. 1949 ve Vikýřovicích u Šumperka v plném stáří.

Budiž jí z úcty věnována tichá vzpomínka!
V. H.

S nezměněnou bolestí v srdcích a se slzami v očích vzpomínáme, že 17. května 1950 se navždy zavřely oči našeho milovaného syna, bratra a švagra **Bohuslava Synka**, nar. 1. 3. 1927 v Novinách Českých. Odešel z našeho středu v mladistvém věku 23 let, aniž užil svobody, za kterou bojoval v řadách čs. voj. jednotky v SSSR.

Budiž mu věčný spánek lehký! Vzpomínají a nikdy nezapomenou truchlíci rodiče, bratr, sestra a příbuzní

Vzpomínáme **Vladimíra Šprince**, nar. 1. 8. 1917 v Dlouhém Poli na Volyni, který padl v těžkých bojích za osvobození vlasti u Dukly. Nechť je mu země česká lehkou!

Posíláme Ti na Tvůj vzdálený hrob kytici nehynoucích vzpomínek. Nikdy nezapomenou

truchlíci rodiče, bratr, sestra a dcera Mařenka

Malý oznamovatel

Vystoupení pěveckého sboru volyňských Čechů ze Žatce na jižní Moravě

Oznamujeme krajanům na jižní Moravě, že vystoupení pěveckého sboru volyňských Čechů ze Žatce se koná v sobotu 7. července 1951 o 15. hodině v Loděnicích a o 20. hodině v Olbramovicích v sálech obecních kin.

Srdečně zveme naši krajskou veřejnost a místní občany.

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Vedoucí redaktor Jaroslav Chudoba. Redakce a administrace: Žatec, nám. Velké říjnové revoluce 155, telefon 550. Tisknou Krušnohorské tiskárny, národní podnik, závod Chomutov, telefon 13. Dohledací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1951 je 150 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 728301, Okresní spořitelna a záložna Žatec a Svaz Čechů z Volyně č. 10268